

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 28Co/120/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2621200216
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 05. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Tischlerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2026:2621200216.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Tischlerovej a členov senátu Mgr. Lucie Mizerovej a JUDr. Petra Dumana, v právnej veci žalobkyne: A. B. C., nar. XX.X.XXXX, bytom D. XXX/XX, E., zastúpenej advokátom: JUDr. Jiří Choutka, so sídlom Štúrovo námestie 121, Trenčín, proti žalovanej: F. G. E., nar. X.X.XXXX, bytom H. XXXX/X, E., zastúpenej splnomocnencom: Advokátska kancelária Machová s.r.o., so sídlom Sasinkova 886/16, Skalica, IČO: 36 864 544, o zaplatenie 80.000 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Senica z 28. februára 2025 č.k. 7C/2/2021-281, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobkyni priznáva proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 80.000 eur s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 80.000 eur od 1.1.2021 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom II. priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania vo výške 100 % s tým, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 470 ods. 1, § 489, § 517 ods. 2, § 563, § 657 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“ alebo „OZ“), § 3 ods. 1 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka.

3. Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou podanou na súd dňa 18.1.2021 domáhala, aby súd zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 80.000 eur s príslušenstvom z dôvodu, že žalobkyňa ako veriteľ na základe ústne uzatvorených zmlúv o pôžičkách poskytla I. G. E. pôžičku v sume 110.000 eur, a to v jednotlivých splátkach - dňa 14.5.2018 sumu 50.000 eur, dňa 15.5.2018 sumu 5.000 eur, dňa 14.12.2018 sumu 40.000 eur a dňa 17.12.2018 sumu 15.000 eur, všetko formou bezhotovostných bankových prevodov na účet I. G. E.. I. G. E. jednostranným písomným právnym úkonom adresovaným žalobkyni dňa 14.12.2018, uznal dlh v sume 110.000 eur a zaviazal sa k jeho splateniu do 31.12.2020. Dlžník I. G. E. dňa XX.XX.XXXX zomrel, a preto žalobkyňa písomne prihlásila svoju pohľadávku do dedičstva po menovanom. Pôžička bola, bez prístúpenia k dlhu, čiastočne uspokojená dňa 1.10.2020 sumou vo výške 30.000 eur treťou osobou, E. A. E.. Žalovaná ako právna nástupkyňa po poručiťelovi I. G. E. svoj záväzok vrátiť poskytnutú pôžičku do 31.12.2020 nespĺnila ani po výzve žalobkyne v dodatočnej lehote. Žalovaná majetok nadobudnutý v dedičskom konaní sčasti v priebehu mesiacov október a november 2020 odpredala a oznámila, že po nebohom I. G. E. nezostali žiadne finančné prostriedky.

Žalobkyňa previedla na účet nebohého I. G. E., ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX, dňa 14.12.2018 sumu 40.000 eur a dňa 17.12.2018 sumu 15.000 eur, ktoré finančné prostriedky boli predmetom dedičstva po poručiteľovi a nadobudla ich žalovaná, mala možnosť dlh aspoň čiastočne splatiť, pretože išlo o finančné prostriedky z pôžičky a nebohý ich už nestihol investovať. Aj z tohto konania, ako aj z nakladania s nehnuteľným majetkom, vyplýva snaha žalovanej vyhnúť sa splneniu záväzku voči žalobkyni. Žalovaná do dňa podania žaloby záväzok napriek písomnej výzve neuhradila a je v omeškaní s plnením splatnej peňažnej pohľadávky počnúc dňom 1.1.2021.

4. Žalovaná so žalobu nesúhlasila a žiadala ju zamietnuť, bránila sa tým, že nemala vedomosť o ústnych zmluvách o pôžičke poskytnutej jej neb. manželovi, o uznaní dlhu, uznanie dlhu považovala za neplatné. Poprela, že by mala po skončení dedičského konania po manželovi k dispozícii žalobkyňou poskytnuté finančné prostriedky, čistá hodnota dedičstva bola konštatovaná -76.828,38 eura, preto splatiť akýkoľvek dlh žalovanou je neprijateľné.

5. Súd prvej inštancie v poradí prvým rozsudkom z 5.4.2022 žalobe v celom rozsahu vyhovel, avšak na základe odvolania žalovanej odvolací súd uznesením z 21.11.2023 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil tento skutkový stav veci. Medzi stranami nebolo sporné, že prišlo k odovzdaniu a prevzatíu sumy 110.000 eur od žalobkyne v prospech I. G. E., ktorý bol manželom žalovanej. Žalobkyňa transakciu preukazovala bankovými potvrdeniami o vykonanej platbe prostredníctvom peňažného ústavu J. F. K., podľa ktorých žalobkyňa poukázala dňa 14.5.2018 formou bezhotovostného bankového prevodu na účet I. G. E. č. účtu IBAN E. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX sumu 50.000 eur, dňa 15.5.2018 poukázala formou bezhotovostného bankového prevodu na účet I. G. E. č. účtu IBAN E. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX sumu 5.000 eur, dňa 14.12.2018 poukázala formou bezhotovostného bankového prevodu na účet I. G. E. č. účtu IBAN E. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX sumu 40.000 eur a dňa 17.12.2018 poukázala formou bezhotovostného bankového prevodu na účet I. G. E. č. účtu IBAN E. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX sumu 15.000 eur. Manžel žalovanej I. G. E. podpisom listiny „Uznanie dlhu“ dňa 14.12.2018 prehlásil, že má voči veriteľovi A. B. C. dlh vo výške 110.000 eur, uviedol, že dlh uznáva čo do dôvodu a výšky, prehlásil, že prijal bezhotovostným bankovým prevodom finančné prostriedky vo výške 110.000 eur a uznal, že v čase uznania dlhu tento dlh trvá a predstavuje riadny právny záväzok voči žalobkyni s možnosťou uplatňovania vymáhania pohľadávky žalobkyňou. Dlžník prehlásil, že svoj dlh vo výške 110.000 eur uhradí najneskôr do dňa 31.12.2020 a prehlásil, že uznanie dlhu bolo urobené slobodne, vážne, nie v tiesni a za nápadne nevýhodných podmienok. Manžel žalovanej I. G. E. zomrel dňa XX.XX.XXXX. Z pripojeného spisu Okresného súdu Senica sp.zn. 5D/2/2019 súd zistil, že uznesením zo dňa 16.5.2019 súd prostredníctvom povereného súdneho komisára Mgr. Stanislavy Palkovej, určil všeobecnú cenu majetku poručiteľa I. G. E. v sume 359.229,43 eura a výška dlhov menovaného poručiteľa bola ustálená v dedičskom konaní v sume 436.057,81 eura, teda čistá hodnota dedičstva predstavuje hodnotu: -76.828,38 eura. V súpise hnutelných vecí je uvádzaný tiež flexi účet č. E. XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX vedený vo J., K. na meno I. G. E. v podiele 1/1-iny.

7. Z vykonaného dokazovania a zisteného stavu veci súd prvej inštancie vyvodil ten právny záver, že žalobe je potrebné vyhovieť. Pri dokazovaní a rozhodovaní o veci sa súd sústredil najmä na spornú časť kauzy, t.j. či je žalovaná ako dedička po hlavnom dlžníkovi I. G. E., ktorý bol manželom žalovanej a dňa XX.XX.XXXX zomrel, povinná žalobkyni vrátiť žalovanú sumu 80.000 eur a ak áno, aký dvojstranný právny vzťah medzi neb. I. G. E. a žalobkyňou v skutočnosti vznikol. Súd mal za preukázané a medzi sporovými stranami za nesporné, že žalobkyňa poskytla I. G. E. sumu 110.000 eur, na základe čoho sa nebohý I. E. stal dlžníkom žalobkyne, čo mal súd bez pochybností preukázané bankovými potvrdeniami o vykonanej platbe, z ktorých potvrdení jednoznačne vyplýva, že žalobkyňa finančné prostriedky štyrmi bezhotovostnými prevodmi v jednotlivých platbách do celkovej sumy 110.000 eur v čase od 14.5.2018 do 17.12.2018 zasielala na účet I. G. E.. Peniaze žalobkyňa poukazovala na flexi účet zriadený vo J. F. č.ú. E. XX XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX a tento účet, aj podľa dedičského konania vedeného Okresným súdom Senica pod sp. zn. 5D/2/2019, Dnot 1/2019, bol zahrnutý do dedičstva ako aktívum majetku na meno I. G. E. v podiele 1/1. Žalovaná poskytnutie financií nepopierala, neponúkla súdu žiaden dôkaz o opaku a rovnako nepreukázala, že by boli peňažné prostriedky žalobkyni vrátené, či už za života dlžníka G. E., resp. po jeho smrti. Žalobkyňa preukázala, že do dedičského konania svoju pohľadávku riadne prihlásila z titulu Uznanie dlhu zo dňa 14.12.2018 na meno I. G. E. so zostatkom ku dňu smrti

poručiťa v sume 110.000 eur s príslušenstvom. Prihlásená pohľadávka nebola v dedičskom konaní uspokojená ani čiastočne. Dedičmi zo zákona v I. dedičskej skupine podľa § 473 OZ boli manželka poručiťa - žalovaná v tomto konaní - v podiele 1 a maloletá dcéra poručiťa L. J. E., nar. XX.X.XXXX, zastúpená ustanoveným procesným opatrovníkom, v podiele 1. Účastníci dedičského konania vyhlásili, že dedičstvo po poručiťovi neodmietajú, sú spôsobilí dedičť a započítanie neprichádza do úvahy. V konečnom dôsledku celé dedičstvo nadobudla, uzatvorením dedičskej dohody, žalovaná.

8. Pre určenie dediča zodpovedajúceho za dlhy poručiťa je rozhodujúce uznesenie súdu o dedičstve, lebo len na jeho podklade vyjde najavo, ktorí z potencionálnych dedičov sa stali skutočnými právnymi nástupcami poručiťa ohľadne jeho majetku. V súdnej veci mal súd prvej inštancie preukázané, že dedičské konanie po I. G. E. bolo skončené uznesením OS Senica zo dňa 16.5.2019 č.k. 5D/2/2019-329, Dnot 1/2019. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 1.6.2019. Jediným právnym nástupcom poručiťa sa stala žalovaná. Občiansky zákonník vychádza pri úprave zodpovednosti dedičov zo zásady zodpovednosti v rozsahu ceny zdedeného majetku (zásada „pro viribus hereditatis“), nie zo zásady zodpovednosti výlučne zdedeným majetkom (zásada „cum viribus hereditatis“). Z uvedeného vyplýva, že dedič zodpovedá za poručiťove dlhy nielen majetkom a vecami, ktoré mu z dedičstva pripadli, ale i svojím vlastným majetkom. Ochrana dediča podľa uvedeného ustanovenia spočíva v tom, že jeho zodpovednosť voči veriteľom je obmedzená cenou nadobudnutého dedičstva. Súd však v konaní začatom na návrh veriteľa proti dedičom o splnenie poručiťovho dlhu nie je viazaný cenou zistenou v dedičskom konaní po poručiťovi. Otázkou ceny zdedeného majetku posudzuje súd v tomto konaní samostatne a veriteľ môže preukazovať, že stav dedičstva je pre neho priaznivejší, lebo jednotlivé veci majú vyššiu cenu, než je uvedené v súpise aktív (R 46/1963). Ak teda žalovaná mohla predatť podľa odborného vyjadrenia RK ARCHEUS k trhovej cene nehnuteľností - zdedené pozemky zapísané v LV č. XXXX k.ú. F. E. I. za cenu 21.500 eur - 22.000 eur oproti vyhláškovej cene podľa súpisu aktív, v sume 1,85 eura/m², a v skutočnosti pozemky zapísané v LV č. XXXX K. XXXX v k.ú. F. E. I. podľa kúpnej zmluvy V-2778/2020, vklad bol povolený 4.11.2020, č.z. 510/20, predala za sumu len 530 eur, súd prvej inštancie mal preukázané, že stav dedičstva je pre žalobkyňu v skutočnosti priaznivejší, lebo cena nehnuteľností je vyššia, čo žalovaná nevyužila. Obrana žalovanej, že potrebovala peniaze neobstojí, pretože sama sa nevýhodným prevodom pripravila o nie zanedbateľnú čiastku peňazí. Rovnako žalovaná mohla predatť podľa odborného vyjadrenia RK ARCHEUS k trhovej cene nehnuteľností - zdedené nehnuteľnosti zapísané v LV č. XXXX K. XXXX v k.ú. E. za cenu 70.000 eur - 72.000 eur, oproti cene podľa súpisu aktív, v sume 65.100 eur, reálne predala nehnuteľnosti za 70.500 eur, čím mal súd preukázané, že stav dedičstva je pre žalobkyňu aj v tomto ohľade priaznivejší, lebo cena nehnuteľností je vyššia /kúpna zmluvy V-2833/2020 vklad povolený 22.10.2020, č.z. 2173/20. Žalovaná zdedila po manželovi a doteraz je výlučnou vlastníčkou rodinného domu s príslušenstvom, zastavanou plochou a nádvorím, všetko zapísané v LV č. XXXX k.ú. E. v hodnote podľa súpisu aktív dedičstva 240.000 eur, u ktorého sa podľa odhadu RK ARCHEUS v júli 2021 pohybovala cena v rozpätí 290.000 eur až 300.000 eur. Žalovaná evidentne v snahe získať čo najskôr finančné prostriedky, ako sama doznala, odpredávala zdedené nehnuteľnosti, čím získavala financie a mala možnosť žalovanú sumu žalobkyňi vrátiť, čo neurobila. Žalovaná mohla žalobkyňi vrátiť tiež finančnú hotovosť, prevedenú žalobkyňou na účet I. G. E. dňa 14.12.2018 v sume 40.000 eur a dňa 17.12.2018 v sume 15.000 eur, čo takisto neurobila. Manžel žalovanej zomrel dňa XX.XX.XXXX. Peniaze zostali na jeho účte a boli predmetom dedičstva. Žalovaná nevyvinula ani minimálnu snahu poskytnuté peniaze žalobkyňi vrátiť. Súd neuveril obrane žalovanej, že nevedela o pohľadávke žalobkyne, keď sama vypovedala na pojednávaní dňa 5.4.2022, že manžel za ňou prišiel v máji 2018 s tým, že si chce od krstnej (žalobkyňa v tomto konaní) požičať. A skutočne dňa 14.5.2018 formou bezhotovostného bankového vkladu bola prvá suma vo výške 50.000 eur žalobkyňou prevedená na účet I. G. E.. Rovnako súd nemohol uveriť žalovanej, že nevedela, čo podpisuje u notárky a nevedela, o čom sa jej manžel so žalobkyňou rozprával 1 a pol hodiny v reštaurácii M. N. N. J. E.. Táto nedôvera súdu pramení tiež z toho, že v tom čase žalovaná mala ukončený prvý stupeň vysokoškolského právnického vzdelania, a preto sa ťažko dá uveriť, že sa o nič iné, okrem starostlivosti o svoje dieťa a starostlivosti o domácnosť, nezaujímal. Ak by to tak aj bolo, o čom súd pochybuje, nemôže to byť na škodu žalobkyne. Žalovaná si bola vedomá dlhu voči žalobkyňi, o čom svedčí i to, že doznala vo svojej výpovedi dňa 5.4.2022, že prisľúbila žalobkyňi, že po odpredaji domu jej dlh vyplatí, k čomu však neprišlo.

9. Podľa súdu prvej inštancie bolo nepochybné, že k platnému uzavretiu zmluvy o pôžičke, predmetom ktorej je hnutelná vec, sa osobitná písomná forma nevyžaduje. Pojmovými znakmi zmluvy o pôžičke sú: a) prenechanie vecí na voľné nakladanie, b) druhovo určené veci, c) dočasnosť právneho vzťahu,

d) povinnosť vrátiť veci rovnakého druhu a e) obvykle aj doba splatnosti vrátenia pôžičky, čo však nie je podmienka, keď dlžník je povinný pôžičku vrátiť, keď ho o vrátenie veriteľ požiada. Vykonaným dokazovaním mal súd za objektívne preukázané, že žalobkyňa bez pochyb poskytla právnomu predchodcovi žalovanej sumu 110.000 eur, žalovaná jej nevrátila žalovaných 80.000 eur (30.000 eur zaplatil za žalovanú A. H. - č.l. 61), a to ani potom, čo ju k vráteniu vyzvala a hodnota zdedeného majetku pre toto konanie je preukázateľne vyššia ako je uvedená v súpise aktív dedičstva. V občianskom súdnom konaní totiž existuje odchýlka v cene dedičstva stanovenej v dedičskom konaní. Predĺženie dedičstva po poručiteľovi I. G. E. tak, ako bolo ustálené v dedičskom konaní nemožno bez ďalšieho použiť pre civilné sporové konanie, pretože takýto záver by nemal oporu v zákone. Vzhľadom na uvedené potom súdu vyplynulo, že medzi právnym predchodcom žalovanej a žalobkyňou vznikol dvojstranný právny vzťah najviac sa približujúci k zmluve o pôžičke v zmysle definovanej skutkovej podstaty pôžičky zákonom. Žalobkyňa zo vzniknutého zmluvného právneho vzťahu plnila, keď poskytla právnomu predchodcovi žalovanej dohodnutú sumu peňazí. Povinnosť vrátiť pôžičku, smrťou dlžníka I. G. E., prešla na jeho právnu nástupkyňu, ktorá však povinnosť zo zmluvy nesplnila, napriek k tomu, že o pôžičke vedela a dlh vrátiť mohla.

10. K žalovanou namietanému posúdeniu platnosti kúpnych zmlúv uzatvorených medzi žalobkyňou a neb. manželom žalovanej mal súd prvej inštancie za to, že kúpna zmluva zo dňa 14.5.2018 je neplatná, pretože v nej absentuje podpis žalobkyne ako zmluvnej strany a súd sa preto obsahom tejto zmluvy ďalej nezaoberal. Na kúpnu zmluvu zo dňa 14.5.2018 sa odvoláva Čestné vyhlásenie I. G. E. a jeho manželky F. G. E. - žalovanej zo dňa 14.5.2018, v ktorom manželia čestne vyhlasujú, že na základe kúpnej zmluvy zo dňa 14.5.2018 dôjde zo strany kupujúceho - žalobkyne k zaplateniu kúpnej ceny vo výške 55.000 eur. V zmysle tejto dohody medzi I. G. E. a kupujúcim - žalobkyňou podá žalobkyňa návrh na vklad tejto kúpnej zmluvy do katastra nehnuteľností až po 31.12.2019. Zároveň sa manželia zaviazali, že v prípade, ak by do 31.12.2019 došlo k ukončeniu predmetnej kúpnej zmluvy z akéhokoľvek dôvodu, tak vrátia celú kúpnu cenu vo výške 55.000 eur kupujúcemu, a to spoločne a nerozdielne. Čestné vyhlásenie je podpísané oboma manželmi. Z uvedeného vyplýva, že žalovaná vedela o finančných záležitostiach svojho manžela so svojou krstnou tetou - žalobkyňou. Čestné vyhlásenie vzhľadom na to, že sa viaže k neplatnej kúpnej zmluve zo dňa 14.5.2018 súd považoval za irelevantné. Druhá kúpna zmluva zo dňa 14.12.2018 je z hľadiska zákonných náležitostí platná, avšak nepodstatná pre toto konanie, pretože nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom tejto kúpnej zmluvy žalovaná medzičasom previedla do vlastníctva O. I. L., nar. XX.X.XXXX, bytom P. XXXX/XX, F., z titulu kúpnej zmluvy, vklad povolený 4.11.2020, V-2778/2020, č.z. 510/20. Súd bol toho názoru, že uvedené kúpne zmluvy v súdnej veci nemali žiaden vplyv na právne posúdenie žalobou uplatneného nároku žalobkyne, rovnako ako právny úkon Uznanie dlhu zo dňa 14.12.2018, pretože nárok žalobkyne bol v priebehu súdneho konania jednoznačne preukázaný štyrmi bezhotovostnými prevodmi v jednotlivých platbách do celkovej sumy 110.000 eur v čase od 14.5.2018 do 17.12.2018, ktoré žalobkyňa zaslala na účet I. G. E.. Žalovaná ako dedička po neb. manželovi I. G. E. uvedené finančné prostriedky žalobkyni nevrátila (pohľadávku žalobkyne čiastočne uspokojila tretia osoba - E. A., E. v sume 30.000 eur), preto súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyňu dlžnú sumu 80.000 eur.

11. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka vzniklo žalobkyňi právo požadovať od žalovaného ako dlžníka, popri plnení, aj úrok z omeškania z dlžnej sumy, keďže ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu. Súd preto dospel k záveru, že žalobkyňa žiada oprávnené úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej sumy, a preto zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyňi úrok z omeškania, ktorý je v súlade s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.. Právny predchodca žalovanej sa zaviazal dlh žalobkyňi uhradiť najneskôr do 31.12.2020, preto nasledujúci deň, t.j. 1.1.2021 sa dostala žalovaná do omeškania.

12. V časti o trovách konania súd prvej inštancie rozhodnutie odôvodnil ust. § 255 ods. 1, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), vecne plným procesným úspechom žalobkyne.

13. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolanie žalovaná s návrhom na jeho zmenu tak, že odvolací súd žalobu v celom rozsahu zamietne. Odvolanie odôvodnila ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ CSP. Namietala, že súd prvej inštancie nepostupoval v intenciách daných odvolacím súdom v zrušujúcom uznesení, jeho opätovné rozhodnutie je takmer zhodné s predchádzajúcim rozhodnutím. Súd prvej inštancie skutkový stav rozšíril o nové zistenie, že žalovaná poskytnutie financií ani nepopierala, že kúpna zmluva zo dňa

14.12.2018 je irelevantná a kúpna zmluva zo dňa 14.5.2018 je neplatná, pretože na nej absentuje podpis žalobkyne ako zmluvnej strany. Navyiac súd zastal názor, že uvedené zmluvy v súdnej veci nemali žiadny vplyv na právne posúdenie žalobou uplatneného nároku žalobkyne, rovnako ako uznanie dlhu zo dňa 14.12.2018. Ďalej súd prezentoval záver, že skutočnosť, že na kúpnu zmluvu zo dňa 14.5.2018 sa odvoláva čestné vyhlásenie I. G. E. a jeho manželky (žalovanej) zo dňa 14.5.2018, je dôkazom toho, že žalovaná vedela o finančných záležitostiach svojho manžela so žalobkyňou, a skutočnosť, že čestné vyhlásenie vzhľadom na to, že sa viaže k neplatnej kúpnej zmluve zo dňa 14.5.2018 považuje za irelevantné. Iné relevantné odôvodnenie nie je možné odvodiť. Súd v ods. 20 len konštatuje, že kúpna zmluva zo dňa 14.5.2018 je neplatná, pretože v nej absentuje podpis žalobkyne. Takýto záver nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, keďže bolo preukázané i obsahom pripojených spisov, napr. spisu 7C/23/2019, že žalobkyňa produkovala tvrdenia a predkladala listinné dôkazy, okrem iného i kúpnu zmluvu zo dňa 14.5.2018, riadne podpísanú. Medzi žalobkyňou a I. G. E. boli riadne ako perfektné právne úkony uzatvorené 2 kúpne zmluvy, a to kúpna zmluva zo dňa 14.5.2018, predmetom ktorej bol prevod bytu nachádzajúceho sa v k.ú. E., a taktiež kúpna zmluva zo dňa 14.12.2018, ktorej predmetom boli nehnuteľnosti nachádzajúce sa v k.ú. F. E. I., ktorých výlučným vlastníkom bol I. G. E.. Žalobkyňa taktiež opakovane tvrdí, že kúpne zmluvy boli uzatvorené ako zabezpečovacie prostriedky pohľadávky žalobkyne, ak by jej peniaze neboli vrátené. K tomu žalovaná poukázala na zápisnice o pojednávaní z 18.1.2022, z 5.4.2022, z 5.9.2024, 30.1.2025. Súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevyhodnotil skutočnosť, že žalobkyňa s neb. I. G. E. mala riadne uzatvorené dve kúpne zmluvy, pričom za tieto nehnuteľnosti mu vyplatila žalobkyňa na jeho účet kúpnu cenu 20.000 eur a 55.000 eur. Išlo o majetok, ktorý bol vo výlučnom vlastníctve I. G. E., tento s ním i výlučne sám nakladal a o existencii akýchkoľvek zmlúv nemala žalovaná vedomosť. V konaní bolo podľa žalovanej preukázané, že obe kúpne zmluvy sú perfektným právnym úkonom v zmysle § 588 OZ, že právny titul, ktorým sa žalobkyňa domáha vrátenia požičaných peňazí je zhodný s právnym titulom kúpnej zmluvy zo dňa 14.12.2018 a kúpnej zmluvy zo dňa 14.5.2018 s tým, že v oboch kúpnych zmluvách sa žalobkyňa s nebohým dohodli, že návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností podá kupujúca (žalobkyňa), ktorá bude znášať aj náklady spojené s návrhom na vklad do katastra nehnuteľností. Zároveň predávajúci podpisom na kúpnej zmluve zo dňa 14.5.2018 kupujúcu na podanie návrhu na vklad splnomocnil s tým, že návrh môže podať ihneď po podpise tejto zmluvy. Ani do dnešného dňa zo strany žalobkyne neboli tieto zmluvné vzťahy, založené uvedenými kúpnyimi zmluvami, žiadnym spôsobom ukončené, žalobkyňa do dnešného dňa ani od uzatvorených kúpnych zmlúv neodstúpila, napriek dohodnutým podmienkam. Žalovaná tiež poukázala na výpoveď žalobkyne na pojednávaní dňa 18.1.2022, z ktorej vyplýva, že žalobkyňa komunikovala a dôverovala výlučne nebohému I. G. E., teda je zrejme, že do týchto vzájomných aktivít nebola žalovaná žiadnym spôsobom zainteresovaná a nebolo ani potrebné k takýmto právnym úkonom prizývať žalovanú, keďže nebohý bol ich výlučným vlastníkom. Okrem toho žalobkyňa uviedla, že vklady kúpnych zmlúv do katastra nezrealizovala len preto, že nechcela nebohému pripraviť o majetok, bola presvedčená, že pôžičku má riadne zabezpečenú zábezpekami, a to kúpnyimi zmluvami na byt a pozemky. Napriek takýmto tvrdeniam žalobkyne o perfektnosti a platnosti zabezpečovacieho prostriedku, ich dispozície žalobkyňou na vkladové konanie, súd vyhodnotil, že kúpna zmluva z 14.5.2018 je neplatná, pretože na nej absentuje podpis žalobkyne, ignorujúc dôkaznú situáciu, ako i tvrdenia žalobkyne. Obe kúpne zmluvy sú platné a účinné a vyplatené kúpne ceny sú kúpnyimi cenami dohodnutými medzi zmluvnými stranami za predaj nehnuteľností a nemôžu byť zhodným finančným nárokom, ktorý si žalobkyňa uplatňuje voči žalovanej na základe súdom ustálenej ústnej zmluvy o pôžičke, poukazujúc i na nedôvodný záver súdu o tom, že z čestného vyhlásenia, ktoré je podpísané žalovanou a nebohým manželom jasne vyplýva, že žalovaná o finančných záležitostiach svojho manžela so žalobkyňou vedela.

14. Bez povšimnutia zo strany súdu zostala i tá skutočnosť, že z obsahu čestného prehlásenia je evidentné, že zmluvné strany hovoria o kúpnej cene, nie o pôžičke, teda žalobkyňa i nebohý, uzatvárali kúpnu zmluvu, nie zmluvu o pôžičke, ako ustálil súd bez odôvodnenia. Súd napriek tomu, že žalobkyňa si uplatňuje nárok titulom vrátenia pôžičky na základe uznania dlhu, uviedol, že uznanie dlhu zo dňa 14.12.2018 nemá žiadny vplyv na právne posúdenie žalobou uplatneného nároku, rovnako ani kúpne zmluvy. Zo strany súdu absentuje vykonanie a vyhodnotenie takého dôkazu, ktoré by zodpovedalo otázku, či skutočne prišlo medzi žalobkyňou a nebohým k platnému uzatvoreniu zmluvy o pôžičke podľa § 657 OZ. Z predložených listinných dôkazov je zrejme, že žalobkyňa neprenehala nebohému finančné prostriedky na voľné nakladanie, ale ako kúpnu cenu za prevod nehnuteľností. Súd prvej inštancie sa nevysporiadal s vykonanými dôkazmi, s námietkami žalovanej, bola opomenutá potreba prejudiciálneho posúdenia otázky platnosti právnych úkonov, či už kúpnych zmlúv, zmluvy o pôžičke a listín - uznanie dlhu a čestné vyhlásenie, i s poukazom na § 41 ods. 2 OZ. Bolo potrebné, aby súd i vzhľadom na

skutočnosť, že žalobkyňa disponuje voči žalovanej dvomi právnymi titulmi, teda zmluvou o pôžičke a kúpnyimi zmluvami, keď pre uplatnenie svojho nároku vybrala zmluvu o pôžičke, rozhodoval i o platnosti týchto právnych úkonov v zmysle § 34, § 37 ods. 1, § 39 OZ s tým, že ak je určitý právny úkon absolútne neplatný, nastáva jeho neplatnosť priamo zo zákona už v čase jeho urobenia, a na dôvod zakladajúci absolútnu musí súd vždy prihliadať aj bez návrhu.

15. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej navrhla rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Uviedla, že argumentácia žalovanej nemôže obstáť, a to jednak na základe vykonaného dokazovania, ako aj z logického dôvodu. Žalovaná mala minimálne vedomosť (ako vyplýva z čestného prehlásenia zo dňa 14.5.2018) o existencii kúpnej zmluvy zo dňa 14.5.2018 a dôvodoch jej vypracovania, a teda, ak by nemala táto zmluva len tvoriť akési zabezpečenie pohľadávky, prečo následne žalovaná, ktorá po úmrtí manžela vstúpila do jeho práv a povinností, nevyzvala žalobkyňu na podanie návrhu na vklad, ale nehnuteľnosť kúpnu zmluvou previedla na tretiu osobu. Rovnako v prípade kúpnej zmluvy zo dňa 14.12.2018 po tom, čo sa údajne žalovaná až v rámci dedičského konania dozvedela o pohľadávke žalobkyne a ktorú nenamietala, nevyužila možnosť a aspoň čiastočne neuhradila pohľadávku, ale nehnuteľnosti opätovne previedla na tretiu osobu. Nie je taktiež možné súhlasiť s tvrdením, že došlo k riadnemu prevodu nehnuteľností na základe predmetných zmlúv na žalobkyňu. Pri nadobúdaní vlastníckeho práva na základe zmluvy k nehnuteľnej veci sa rozlišujú dve fázy procesu nadobudnutia vlastníckeho práva. Uzatvorenie písomnej scudzovacej zmluvy k veci medzi prevodcom a nadobúdateľom predstavuje prvú fázu. V druhej fáze pristupuje k scudzovacej zmluve pri nehnuteľnostiach ďalšia právna skutočnosť, a to návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Právoplatným rozhodnutím príslušného okresného úradu na základe návrhu sa konštituuje vlastnícke právo k scudzovanej nehnuteľnosti z prevodcu na nadobúdateľa a nastávajú právne účinky vkladu. Nemohlo dôjsť k prevodu vlastníctva nehnuteľností v prospech žalobkyne, a rovnako nie je možné, aby v súčasnej dobe žalobkyňa podala návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Jednak z dôvodu, že žalovaná previedla vlastníctvo nehnuteľností na tretie osoby, ktoré sú v postavení dobromyseľných nadobúdateľov a taktiež z toho dôvodu, že kúpna zmluva zo dňa 14.5.2018 nie je platne uzatvorená pre absenciu podpisu žalobkyne a ak by žalobkyňa túto zmluvu podpísala, bola by táto zmluva neplatná, pretože by bola uzatvorená s mŕtvou osobou. Ani z pohľadu logiky neobstojí argumentácia žalovanej, že nešlo o vznik pôžičky, ale o uzatvorenie kúpnych zmlúv. V prípade kúpnej zmluvy zo dňa 14.5.2018 malo ísť o prevod nehnuteľností za kúpnu cenu v sume 55.000 eur a v prípade zmluvy zo dňa 14.12.2018 za sumu 20.000 eur, teda celková suma vo výške 75.000 eur, ale žalobkyňa preukázala, že na účet nebohého manžela žalovanej poukázala v niekoľkých splátkach sumu pôžičky vo výške 110.000 eur. Prečo by žalobkyňa, ak by išlo o prevod vlastníctva k nehnuteľnostiam, uhrádzala sumu vyššiu o 35.000 eur.

16. Ďalej žalobkyňa uviedla, že súd prvej inštancie na základe doplnenia dokazovania po zrušení rozsudku a vrátení veci na nové konanie a rozhodnutie, konštatoval, že zmluva zo dňa 14.5.2018 je neplatná, pretože absentuje podpis žalobkyne a súčasne doplnil v tejto veci dokazovanie aj výsluchom svedka I. G. M., ktorým sa nepotvrdilo platné uzatvorenie kúpnych zmlúv. Nie je zrejmá predstava žalovanej akým iným spôsobom sa mal súd prvej inštancie vysporiadať s otázkou kúpnej zmluvy zo dňa 14.5.2018, ak mohol na základe vykonaného dokazovania konštatovať len jej neplatnosť. Žalobkyňa zastávala názor, že súd prvej inštancie plne rešpektoval právny názor odvolacieho súdu vyslovený v uznesení zo dňa 21.11.2023 a stručne a jasne objasnil skutkový a právny základ svojho rozhodnutia.

17. Žalobkyňa tiež poukázala aj na záujem žalovanej na výsledku súdneho konania, keď argumentuje porušením jej práva na spravodlivý proces. Na pojednávanie dňa 5.9.2024 sa žalovaná bez ospravedlnenia nedostavila. Na základe doplnenia dokazovania vo vzťahu ku kúpnyim zmluvám požiadal právny zástupca žalobkyne o zabezpečenie účasti žalovanej na pojednávaní dňa 30.1.2025 z dôvodu výsluchu žalovanej. Napriek predvolaniu žalovanej sa táto na pojednávanie dňa 30.1.2025 opätovne bez ospravedlnenia nedostavila a jedinou odpoveďou na jej neprítomnosť bolo vyjadrenie jej právnej zástupkyne. Žalovaná teda napriek argumentácii v odvolaní nemala ochotu tieto argumenty potvrdiť osobne na pojednávaní a vyjadriť sa k (ne)uzatvoreniu kúpnych zmlúv a k otázkam týkajúcim sa nakladania s nehnuteľnosťami po ich nadobudnutí do vlastníctva na základe dedičského konania. Žalobkyňa bola od počiatku súdneho konania konzistentná, dostatočným spôsobom preukázala existenciu pohľadávky, vedomosť žalovanej o existencii záväzku po nebohom I. E. a po celú dobu súdneho konania zotrvávala na svojich tvrdeniach, že kúpne zmluvy predstavovali akési zabezpečenie pohľadávky, ktoré sám vypracoval a žalobkyňi predložil I. E., nemala záujem kupovať nejaké

nehnutelnosti a z tohto dôvodu nemala ani snahu kúpne zmluvy predložiť príslušnému katastrálnemu odboru na vklad vlastníckeho práva.

18. Žalovaná v replike zotrvala na podanom odvolaní a dôvodoch v ňom uvedených. Vo vzťahu k vyjadreniu žalobkyne doplnila, že žalobkyňa až po vrátení veci odvolacím súdom deklarovala kúpnu zmluvu zo dňa 14.5.2018, ako zmluvu neplatne uzatvorenú pre absenciu podpisu žalobkyne, pričom takéto tvrdenie je v rozpore s vykonaným dokazovaním. Argumentácia žalobkyne, že kúpna zmluva zo dňa 14.5.2018 nie je platne uzatvorenou pre absenciu podpisu žalobkyne a taktiež, že žalovaná žalobkyňu nevyzvala po úmrtí manžela na podanie návrhu na vklad do katastra nehnuteľností, je podľa žalovanej neprijateľná a nezrozumiteľná, keďže ak predmetnú kúpnu zmluvu do katastra nevložila sama žalobkyňa, je irelevantné prenášať povinnosť vyplývajúcu z uzatvorených zmluvných vzťahov na tretiu osobu. K námietke žalobkyne o neúčasti žalovanej na pojednávaní dňa 5.9.2024, žalovaná uviedla, že na predmetné pojednávanie predvolaná nebola, pojednávania sa riadne zúčastnil jej právny zástupca, žalobkyňa ani netrvala na účasti žalovanej na pojednávaní, a rovnako nie je pravdou, že právny zástupca žalobkyne požiadala o zabezpečenie účasti žalovanej na pojednávaní na deň 30.1.2025. Za nepravdivé označila žalovaná tiež tvrdenia žalobkyne, že bola od počiatku súdneho sporu konzistentná, pretože jej tvrdenia sú v rozpore s vykonaným dokazovaním a tvrdeniami v priebehu konania, keďže po vrátení veci odvolacím súdom žalobkyňa zmenila svoje skutkové tvrdenia a začala popierať, že k uzatvoreniu kúpnej zmluvy zo dňa 14.5.2018 z jej strany prišlo; tvrdila, že táto kúpna zmluva je neplatnou kúpnu zmluvou, už túto nemala záujem ani predložiť súdu. Zo strany žalobkyne boli tiež modifikované už predtým vysvetlené dôvody a okolnosti uzatvorenia kúpnych zmlúv, že kúpne zmluvy boli zabezpečovacími prostriedkami záväzku zo strany nebohého.

19. Žalobkyňa v duplike uviedla, že súd prvej inštancie rešpektoval odvolacím súdom uložené povinnosti. Žalobkyňa nemala žiadny záujem nadobúdať od nebohého I. G. E. nehnuteľnosti. Samotný I. E. po tom, čo mu žalobkyňa poskytla finančnú pôžičku, iniciatívne prišiel k nej domov a predložil jej ním podpísané kúpne zmluvy s odôvodnením, že ako svojej tete chce nejakým spôsobom zabezpečiť poskytnutú pôžičku. Žalobkyňa mala tieto zmluvy bez jej podpisu po celý čas uložené doma a nemala záujem tieto predložiť príslušnému katastrálnemu odboru na vklad vlastníckeho práva. Tejto skutočnosti zodpovedá logicky aj skutočnosť, že výška pôžičky bola v sume 110.000 eur a celková kúpna cena na kúpnych zmluvách bola vo výške 75.000 eur, teda neexistoval dôvod na to, aby žalobkyňa previedla na účet I. E. podstatne väčšiu finančnú sumu. Žalobkyňa nesúhlasila ani s tvrdením žalovanej, že žalobkyňa mohla na príslušnom katastrálnom odbore zahájiť aj po smrti I. E. konanie o vklade vlastníckeho práva. Ak by žalobkyňa podpísala predmetné kúpne zmluvy, ktoré mala doma po smrti I. E., išlo by o neplatné právne úkony, pretože nie je možné uzatvoriť právny úkon s nebohovou osobou. V prípade, že by predložila kúpne zmluvy na vklad vlastníckeho práva pred smrťou I. E., príslušný katastrálny odbor by konanie prerušil a bolo by pokračované v konaní s dedičmi poručiteľa po právoplatnom skončení dedičského konania, ale toto nebolo možné, a to napriek vedomosti žalovanej o kúpnej zmluve zo dňa 14.5.2018 na základe čestného vyhlásenia zo dňa 14.5.2018, pretože žalovaná nehnuteľnosti previedla na tretie osoby. V prípade, že by žalobkyňa predložila kúpne zmluvy na vklad vlastníckeho práva po smrti I. E., katastrálny odbor by takéto konanie zastavil, pretože prevodca ako účastník konania stratil spôsobilosť byť subjektom práv a povinností a žalobkyňa (ak by mala záujem na kúpe nehnuteľností, čo nie je pravda) by bola nútená podať žalobu na určenie platnosti kúpnych zmlúv a súčasne uplatniť nárok vyplývajúci zo zmlúv v konaní o dedičstve, k čomu nedošlo, pretože jediným záujmom žalobkyne bolo vrátenie požičaných finančných prostriedkov. Žalobkyňa preukázateľne uzatvorila s nebohým I. E. pôžičku a túto mu poskytla bezhotovostnými prevodmi na bankové účty. Kúpne zmluvy zo dňa 14.5.2018 a 14.12.2018 považuje za irelevantné, pretože napriek tomu, že ich mala k dispozícii, nikdy nemala v úmysle nehnuteľnosti kúpiť a boli vytvorené z iniciatívy I. E., ktorý chcel žalobkyňu ako svojej tete deklarovať nejaké zabezpečenie poskytnutých finančných prostriedkov. Odvolanie žalovanej považuje žalobkyňa ako snahu o prieťahy v konaní. K neúčasti žalovanej na pojednávaní poznamenala, že vyjadrenie právnej zástupkyne žalovanej nie je pravdivé, pretože právny zástupca požiadala súd prípisom z 11.9.2024 o zabezpečenie účasti žalovanej na pojednávaní dňa 5.11.2024, na základe čoho bolo osobne žalovanej doručené dňa 2.10.2024 predvolanie na pojednávanie.

20. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom – zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že

odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 CSP.

21. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobe žalobkyne domáhajúcej sa zaplatenia sumy 80.000 eur s príslušenstvom (titulom nesplatenj časti pôžičky) vyhovel, keď dospel k záveru, že žalobkyňa preukázala, že medzi právnym predchodcom žalovanej a žalobkyňou vznikol dvojstranný právny vzťah najviac sa približujúci k zmluve o pôžičke v zmysle definovanej skutkovej podstaty pôžičky zákonom. Žalobkyňa zo vzniknutého zmluvného právneho vzťahu plnila, keď poskytla právnemu predchodcovi žalovanej 110.000 eur, pričom povinnosť vrátiť pôžičku vo výške 80.000 eur smrťou dlžníka I. G. E. prešla na jeho právnu nástupkyňu, ktorá však povinnosť zo zmluvy nespĺnila, pričom obranu žalovanej spočívajúcu v poukazovaní na uzatvorené kúpne zmluvy vyhodnotil ako nedôvodnú.

22. Žalovaná v odvolaní namietala nesprávne zistenie skutkového stavu, nesprávne právne posúdenie veci, ako aj nesprávny procesný postup súdu, ktorým porušil právo žalovanej na spravodlivý súdny proces, a to nedostatočným odôvodnením rozhodnutia.

23. Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku je naplnený vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci strane realizáciu jej práv, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé, pričom konkrétne pochybenie súdu musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

24. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) Civilného sporového poriadku možno napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, na ktorého nesprávnosť je možné usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu prvej inštancie v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

25. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

26. Odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie uplatneného nároku žalobkyne na zaplatenie žalovanej sumy a nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a nemôže preto dať za pravdu odvolateľke.

27. Zo zisteného skutkového stavu vyplýva, že žalobkyňa poskytla I. G. E. na jeho bankový účet celkovo sumu 110.000 eur štyrmi bezhotovostnými prevodmi v jednotlivých platbách v celkovej sume 110.000 eur v čase od 14.5.2018 do 17.12.2018. I. G. E. dňa XX.XX.XXXX zomrel a celé dedičstvo po ňom ako poručiťovi nadobudla uzatvorením dedičskej dohody žalovaná. Žalobkyňa prihlásila do dedičského konania po poručiťovi I. G. E. pohľadávku z titulu Uznania dlhu zo dňa 14.12.2018 so zostatkom ku dňu smrti poručiťeľa v sume 110.000 eur s príslušenstvom. Prihlásená pohľadávka nebola v dedičskom konaní uspokojená ani čiastočne. Žalovaná poskytnutie financií nepopierala, ani nepreukázala, že by boli peňažné prostriedky žalobkyne vrátené, či už za života dlžníka G. E., resp. po jeho smrti. Jej obrana bola založená na namietaní platnosti uznania dlhu, ako aj na skutočnosti, že medzi žalobkyňou a právnym

predchodcom žalovanej boli uzavreté kúpne zmluvy dňa 14.12.2018 a dňa 14.5.2018, a teda poskytnuté finančné prostriedky predstavovali zaplatené kúpne ceny.

28. Dôkazným bremenom (v spojitosti s dôkaznou povinnosťou) sa rozumie zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. Procesnoprávnym následkom neunesenia dôkazného bremena stranou sporu je jej neúspech v spore. Pod vyhodnotením dôkazov je treba rozumieť aj zhodnotenie absencie dôkazov (vedúcej k neuneseniu dôkazného bremena). Ak súd rozhoduje v situácii dôkaznej núdze, dopad (neúspech) sa pričíta strane, na ktorej leží podľa predpisov hmotného práva dôkazné bremeno (zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva). Rozsah dôkazného bremena, teda okruh skutočností, ktoré musí strana preukázať, zásadne určuje hmotnoprávna norma, ktorá je na sporný vzťah aplikovaná. Z nej potom vyplýva i to, kto je nositeľom dôkazného bremena, teda ktorá zo strán sporu je povinná stanovený okruh skutočností preukázať.

29. Podľa ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

30. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňaží). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňaží nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne.

31. Zmluva o pôžičke je v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka tzv. reálnym kontraktom, to znamená, že k jej uzavretiu sa vyžaduje, aby veriteľ aj skutočne odovzdal predmet pôžičky dlžníkovi. Ak sa tak nestane, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne (por. rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 325/2009), a to aj keby všetky náležitosti tohto právneho úkonu (vrátane náležitostí vôle) boli dané. V prejednávanej veci bolo preto pre posúdenie otázky platnosti zmluvy o pôžičke nevyhnutné zistiť, či došlo k jej poskytnutiu – odovzdaniu peňaží. Skutočnosť poskytnutia pôžičky v konaní vždy preukazuje veriteľ, v danom prípade žalobkyňa. V spore, v ktorom sa veriteľ domáha zaplatenia sumy pôžičky sa musí preukázať skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi, nie preukázať možnosť veriteľa disponovať príslušnou peňažnou sumou (por. rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 78/2010, 4 Cdo 403/2014). Dôkazné bremeno ohľadne tvrdenia, že bola uzavretá zmluva o pôžičke a že podľa nej bolo dlžníkovi plnené, spočíva na veriteľovi. Ak sú tieto skutočnosti preukázané, potom veriteľ uniesol dôkazné bremeno. Súd vyhodnocuje splnenie dôkazného bremena veriteľa posúdením výsledkov dokazovania o dokazovanej otázke z vykonaných dôkazov ich zhodnotením jednotlivo a aj vo vzájomnej súvislosti so záverom o tom, či veriteľ dôkazné bremeno uniesol, alebo nie.

32. Pokiaľ ide o námietku žalovanej o nesprávne zistenom skutkovom stave, odvolací súd uvádza, že CSP vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov. Záver, ktorý si sudca urobí o vykonaní dôkazov z hľadiska pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a logického myšlienkového postupu. Súd hodnotí každý jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti (relevancia vo vzťahu zisťovaným skutočnostiam), zákonnosti (a to z pohľadu jeho získania, ako aj vykonania) a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Pri tomto hodnotení už pravdivosť dôkazu posudzuje aj v súvislosti s prípadným rozporom s inými dôkazmi. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym hodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Voľnosť hodnotenia dôkazu taktiež neznamená, že súd nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia, naopak konečné meritórne rozhodnutie by malo vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania. Hodnotenie dôkazov úvahou súdu teda neznamená ľubovôľu pri hodnotení dôkazov a hodnotiaci úvaha súdu musí zodpovedať zásadám formálnej logiky a musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci. Výsledky hodnotenia dôkazov sú pritom imanentnou súčasťou odôvodnenia rozsudku (§ 220 ods. 2 CSP). V tomto smere súd prvej inštancie postupoval v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku stručne, jasne a výstižne vysvetlil, ktoré

skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie neodporuje zásadám logiky a ani zistenému skutkovému stavu. Preto odvoláciu námietku žalovanej o nesprávne zistenom skutkovom stave súdom prvej inštancie vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú. Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvej správne vyhodnotil vykonané dokazovanie tak, že žalobkyňa preukázala poskytnutie sumy 110.000 eur právnemu predchodcovi žalovanej I. G. E., dočasnosť tohto poskytnutia, ako aj záväzok právneho predchodcu žalovanej tieto peňažné prostriedky vrátiť, pričom nesporným v konaní bolo, že žalovaná suma žalobkyne vrátená po lehote splatnosti nebola. Vykonaným dokazovaním sa teda i podľa odvolacieho súdu zistili skutočnosti preukazujúce tvrdenia žalobkyne o platnom vzniku zmluvy o pôžičke, predmetom ktorej bolo dočasné poskytnutie sumy 110.000 eur žalobkyňou právnemu predchodcovi žalovanej. Bolo preto následne na žalovanej, aby preukázala, že tento dlh v žalovanej výške zanikol, pričom zánik tohto dlhu splnením alebo iným zákonným spôsobom žalovaná nepreukázala.

33. V zhode so súdom prvej inštancie odvolací konštatuje, že obrana žalovanej neplatnosťou uznania dlhu zo 14.12.2018, či kúpnyimi zmluvami, keď poskytnutá suma 110.000 eur zo strany žalobkyne jej právemu predchodcovi mala predstavovať zaplatenú kúpnu cenu za nehnuteľnosti, nemohla v súdnej veci obstáť. Výsledky vykonaného dokazovania svedčia o pravdivosti tvrdení žalobkyne, že kúpne zmluvy jej boli predložené I. G. E., pričom mali slúžiť ako akési zabezpečenie vrátenia poskytnutej sumy pôžičky. O skutočnosti, že právnym titulom poskytnutia peňažných prostriedkov bola pôžička, svedčí aj spoločné čestné prehlásenie I. G. E. a jeho manželky (žalovanej) zo dňa 14.5.2018, ktorým sa zaviazali vrátiť celú kúpnu cenu 55.000 eur, keď v prípade, ak sa skutočne malo jednať o kúpnu zmluvu, žalovaná nemala žiadny dôvod podpisovať akékoľvek čestné vyhlásenie, keďže výlučným vlastníkom nehnuteľností, ktorých prevod mal byť predmetom kúpnej zmluvy zo 14.5.2018, bol výlučne I. G. E.. Skutočnosť, že žalovaná mala bez pochyb vedomosť o tom, že žalobkyňa poskytla jej manželovi pôžičku 110.000 eur vyplýva aj z výpovede samotnej žalovanej na pojednávaní dňa 5.4.2022, kde výslovne uviedla, že jej manžel povedal, že potrebuje peniaze a chce si požičať od krsťnej (žalobkyňa pozn. odvolacieho súdu); že prisľúbila žalobkyňu, že jej dlh vyplatí po odpredaji domu; že jej brat riešil dohodu o urovaní so žalobkyňou. Navyše je až zarážajúca argumentácia žalovanej, že žalobkyňa disponuje kúpnyimi zmluvami na nehnuteľnosti (z čoho vyvodzuje, že pohľadávka žalobkyne je tým uspokojená), keď je zrejmé, že dojednané kúpne ceny sa nezhodujú so sumou pôžičky poskytnutej žalobkyňou právemu predchodcovi žalovanej a osobitne je potrebné zdôrazniť, že žalovaná predmetné nehnuteľnosti urýchlene (a ako vyplynulo z dokazovania i pod cenu) predala. Zároveň pokiaľ žalovaná poukazovala na argumentáciu žalobkyne a ňou predloženú kúpnu zmluvu zo 14.5.2018 (žalobkyňou podpísanú) v predchádzajúcich konaniach o nariadenie zabezpečovacieho opatrenia (7C/23/2019, 3C/37/2020) je potrebné v prvom rade poukázať na tvrdenia a dôkazy produkované žalovanou v týchto konaniach, keď v súvislosti s poskytnutou sumou pôžičky namietala len jej splatnosť (ktorá v danom čase ešte nenastala) a zároveň v oboch konaniach sama žalovaná tvrdila, že sa so žalobkyňou snaží dohodnúť a pohľadávku jej zaplatiť, k čomu tiež predkladala dohodu o urovaní (ešte nepodpísanú) ako výsledok ich vzájomnej komunikácie, v ktorej žalovaná uznala nárok žalobkyne na zaplatenie sumy 110.000 eur čo do dôvodu a výšky. Z týchto dôvodov nemožno obranu žalovanej v tomto konaní hodnotiť inak ako účelovú a špekulatívnu. Zároveň je však potrebné v zhode so súdom prvej inštancie konštatovať, že kúpnu zmluvu zo dňa 14.5.2018 nemožno považovať za platný právny úkon, keďže jej originál nebol podpísaný žalobkyňou, a to bez ohľadu na to, že v konaní o zabezpečovacom opatrení sp. zn. 7C/23/2019 bola predložená táto kúpna zmluva vo fotokópii podpísaná. V zmysle § 41 ods. 3 OZ platí, že písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou. Táto skutočnosť však v konaní preukázaná nebola. Avšak i v prípade platného uzatvorenia oboch kúpnych zmlúv, s prihliadnutím na výsledky vykonaného dokazovania možno dospieť k záveru, že sa jedná len o simulované právne úkony, keď disimulovaným právnym úkonom mali byť zabezpečovacie prevody práva (§ 553 OZ), ktoré však žalobkyňa ani nemala snahu realizovať a žalovaná predmetné nehnuteľnosti scudzila. Vo výsledku teda súd prvej inštancie správne uzavrel, že kúpne zmluvy nemali vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

34. Pokiaľ ide o žalovanou namietanú platnosť o uznania dlhu zo dňa 14.12.2018, odvolací súd uvádza, že podľa § 558 Občianskeho zákonníka v platnom znení, ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Uznanie dlhu predstavuje samostatný zabezpečovací inštitút, ktorý plní zabezpečovaciu funkciu tým, že zakladá právnu domnienku existencie dlhu v čase uznania. Uznanie dlhu však nie je novým právnym titulom záväzku. Občiansky zákonník okrem všeobecných obsahových náležitostí právneho úkonu, aby išlo o

právny úkon perfektný vyžaduje aj ďalšie náležitosti, a to písomnú formu, sľub zaplatiť dlh a vymedzenie dlhu čo do dôvodu a výšky. Čo sa týka náležitosti dôvodu a výšky dlhu, je potrebné, aby dôvod a výška dlhu bola stanovená určito a zrozumiteľne. V rovine hmotnoprávnej možno identifikovať pohľadávku rozmanitým spôsobom, najmä uvedením právnej skutočnosti, na ktorej je založená, výšky, splatnosti, prípadne aj inými skutočnosťami, vrátane odkazu na eventuálny titul, ktorým bola priznaná, vždy však tak, aby nebola zameniteľná s inou pohľadávkou. Uvedené platí aj pre vymedzenie dôvodu uznania dlhu podľa § 558 OZ. O náležité určenie pohľadávky by nešlo v prípade, kedy by ani základe výkladových pravidiel prejavu vôle nebolo možné dospieť k spoľahlivému záveru, ktorá pohľadávka bola dlžníkom v podobe uznania dlhu zabezpečená.

35. Žalovaná tvrdila, že uznanie dlhu je neplatné z dôvodu absencie špecifikácie dlhu, s čím sa ale odvolací súd nestotožňuje. Uznanie dlhu má písomnú formu, z tejto listiny je zrejme označenie dlžníka, veriteľa, označenie pohľadávky (resp. žalovanou namietaná špecifikácia dlhu), keď je zrejme, že tento dlh vznikol prevodom peňažných prostriedkov vo výške 110.000 eur na bankový účet dlžníka, ako aj prísľub dlžníka zaplatiť tento dlh do 31.12.2020. Pokiaľ žalovaná poukazovala na dátum vyhovenia uznania dlhu (14.12.2018), s tým, že posledná čiastočná úhrada zo strany žalobkyne vo výške 15.000 eur bola poskytnutá z jej účtu dňa 17.12.2018, je tiež potrebné uviesť, že táto platba bola zaúčtovaná už dňa 15.12.2018. Možno dôvodne predpokladať i vzhľadom na blízky vzťah žalobkyne a I. G. E., ktorý si navzájom plne dôverovali (čo ani samotná žalovaná nepoprela), že v čase, kedy I. G. E. vyhotovil predmetné uznanie dlhu, už boli so žalobkyňou dohodnutí aj o poukázaní sumy 15.000 eur (čo v súhrne spolu s predchádzajúcimi bezhotovostnými prevodmi z účtu žalobkyne predstavuje uznanú sumu dlhu 110.000 eur). I v prípade, ak by uznanie dlhu pre neexistujúcu výšku dlhu 110.000 eur v čase uznania nezaložilo právnu domnienku existencie dlhu v čase uznania, i v takom prípade je potrebné na tento prejav vôle žalovaného nahliadať ako na podporný dôkaz preukazujúci poskytnutie minimálne sumy 95.000 eur a jeho záväzok splatiť požičanú sumu žalobkyne do 31.12.2020.

36. Ako už odvolací súd uviedol v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení, súd prvej inštancie správne uviedol, že súd v konaní začatom na návrh veriteľa proti dedičom o splnenie poručiteľovho dlhu nie je viazaný cenou zistenou v dedičskom konaní po poručiteľovi. Otázkou ceny zdedeného majetku posudzuje súd v tomto konaní samostatne a veriteľ môže preukazovať, že stav dedičstva je pre neho priaznivejší, lebo jednotlivé veci majú vyššiu cenu, než je uvedené v súpise aktív. Žalovaná zodpovedá ako dedič do výšky ceny nadobudnutého dedičstva za poručiteľove dlhy, pričom pre zodpovednosť dediča je právne bezvýznamná jeho vedomosť či nevedomosť o dlhu poručiteľa. Dlh poručiteľa totiž v čase prejednávania dedičstva po poručiteľovi ani nemusí byť známy. Záver uskutočnený v dedičskom konaní, ktorý určil všeobecnú cenu majetku, výšku dlhov a čistú hodnotu dedičstva, nie je pre zodpovednosť dediča rozhodujúci. Preto hodnotou poručiteľovho majetku v konaní, v ktorom poručiteľov veriteľ uplatňuje proti poručiteľovým dedičom pohľadávku, ktorú mal voči poručiteľovi, sa súd musí zaoberať zistením rozsahu a hodnoty poručiteľovho majetku a až na tom základe ustáliť, v akom rozsahu zodpovedá dedič podľa § 470 OZ za poručiteľove dlhy. Z uvedeného vyplýva, že takto určená cena uskutočnená v rámci vypořádania dedičstva je záväzná len vo vnútornom vzťahu dedičov (účastníkov dedičského konania) nie však vo vzťahu veriteľov a dediča pri ustálení zodpovednosť dedičov za dlhy poručiteľa. V sporovom konaní medzi veriteľom a dedičmi súd teda nie je viazaný zistením v dedičskom konaní o všeobecnej cene majetku, výške dlhov a čistej hodnote dedičstva. Právne vzťahy dedičov, ako aj skutkové závery týkajúce sa vzťahu dedičov a veriteľov sú nezávislé od záverov uskutočnených v dedičskom konaní. Skutočnosť, že dedička (žalovaná), ktorá podľa schválenej dohody nadobudla všetok majetok poručiteľa, prevzala v zmysle ustanovenia 470 ods. 1 OZ povinnosť (dlh), vyplýva z právoplatného uznesenia o dedičstve. Dôsledkom univerzálnej sukcesie je všeobecne prechod poručiteľových dlhov na dediča; okolnosť, že žalovanej nie je pohľadávka veriteľa známa, na tom nič nemení. Pokiaľ ide o hodnotu nadobudnutého majetku, žalovaná v konaní pred súdom prvej inštancie relevantnú obranu v tomto smere neuviedla, skutkové zistenia súdu prvej inštancie v tejto časti nerozporovala, preto i z tohto pohľadu je záver súdu prvej inštancie o zodpovednosti žalovanej ako dediča za dlh jej nebohého manžela (čomu korešponduje pohľadávka žalobkyne) správny.

37. K námietke žalovanej, že napadnuté rozhodnutie nie je dostatočne odôvodnené, čím malo byť zasiahnuté do jej práva na spravodlivý súdny proces, odvolací súd uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na

každý argument sporovej strany, z odôvodnenia rozhodnutia musia byť zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (I. ÚS 76/07). Uvedené kritériá pre dostatočné odôvodnenie napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie splnil. K tomuto záveru dospel odvolací súd po jeho preskúmaní, keď z rozsudku bolo zrejmé, že súd prvej inštancie sa dostatočne vyjadril ku skutkovým a právnym otázkam relevantným pre rozhodnutie o spore. Rovnako dostatočné je aj odôvodnenie týkajúce sa právneho posúdenia veci, keďže z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, pod hypotézu akej právnej normy bol subsumovaný zistený skutkový stav a podľa akej právnej normy bola vec posúdená. Odvolací súd zdôrazňuje, že to, že sa odvolateľka nestotožnila so skutkovým a právnym hodnotením veci a samotným meritórnym rozhodnutím súdu prvej inštancie o spore, bez ďalšieho nezakladá vecnú nesprávnosť rozhodnutia. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania (sporovej strany), aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

38. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov, po vysporiadaní sa s podstatnou odvolacou argumentáciou žalovanej, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, vrátane vecne správneho závislého výroku o náhrade trov konania, odvolacími dôvodmi žiadnej zo strán osobitne nenapadnutým, s použitím § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

39. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania, s použitím § 262 ods. 1 CSP v zmysle § 396 CSP, rozhodol odvolací súd ex offio podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešnej žalobkyni priznal nárok na plnú náhradu trov konania proti neúspešnej žalovanej. O výške náhrady trov konania rozhodne v zmysle § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie.

40. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP). Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).